

Arrest

nr. 117 249 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 22 november 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtou van origine te zijn. U verklaart tot uw vertrek uit Afghanistan te hebben gewoond in het dorp Landan in Kandi Bagh, gelegen in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Ongeveer 11 maanden geleden is uw vader een natuurlijke dood gestorven.

Ongeveer een maand na de dood van uw vader eiste G.(...) J.(...), de neef van uw vader die tevens een talib is, een deel van de gronden van uw vader op. Hij beweerde dat uw vader het deel van zijn grond

dat aan de grond van G.(...) J.(...) grenst, aan hem had gegeven. Noch u, noch de rest van uw familie wist hier iets van.

U vertelde de dorpsouderen over de situatie. Vervolgens werd er een vergadering of jirga georganiseerd waarbij ook G.(...) J.(...) werd uitgenodigd om het dispuut uit te klaren. Tijdens de jirga kwamen de ouderen tot het besluit dat G.(...) J.(...) geen recht had op jullie grond.

Tien dagen hierna is uw broer spoorloos verdwenen.

Hierna kreeg uw zoon S.(...) hartproblemen. Sinds zijn geboorte heeft hij een hartafwijking. De plaatselijke dokter stuurde jullie door naar een cardioloog in de provinciehoofdstad Jalalabad. U bleef één nacht samen met uw zoon in het ziekenhuis. De volgende dag keerden jullie terug naar het dorp. Terug in het dorp, vertelde uw moeder u dat de voorbije nacht taliban waren langsgelopen. Ze waren op zoek naar u en lieten een dreigbrief achter. Aangezien u niet kunt lezen, liet u de brief voorlezen door S.(...), de malek van het dorp. Er stond vermeld dat de taliban u ervan verdachten een spion te zijn.

Enkele dagen later voelde uw zoon zich opnieuw slecht. De volgende ochtend reden uw echtgenote, uw zoon en u met behulp van een chauffeur naar het ziekenhuis in Jalalabad. Onderweg werd de auto beschoten door talibs. U raakte hierbij gewond aan uw linkerarm. Uw vrouw overleefde de aanslag niet. U werd door dorpelingen naar het ziekenhuis in Jalalabad gebracht. U kreeg er bezoek van de dorpsouderen. Ze zeiden u dat G.(...) J.(...) achter de aanslag zat. Uw moeder vroeg u niet terug te keren naar het dorp. Hierop besloot u Afghanistan te verlaten.

Na ongeveer twee maanden onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 10 december 2012 een asielaanvraag indiende.

Sinds uw vertrek verkoopt uw moeder de melk van haar koeien en gebruikt ze de opbrengst van de voorbije oogst om te overleven. Uw zoon verblijft momenteel met uw moeder in het dorp. De gronden van uw vader worden momenteel door niemand bewerkt.

Op 30 april 2013 nam het CGVS in het kader van uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 juni 2013 trok het CGVS deze beslissing in.

U bent in het bezit van volgende documenten: een dreigbrief van de taliban, een brief van het districtshuis, twee foto's, uw taskara (identiteitsdocument), een enveloppe, acht kopieën van Afghaanse medische attesten van u, 11 kopieën van Afghaanse medische attesten van uw zoon en een Belgisch medisch attest dd. 29.01.2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat aan uw recent verklaarde verblijf in het dorp Landan, gelegen in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar, geen geloof kan worden gehecht.

Zo moet worden opgemerkt dat u stelt dat er de laatste jaren geen grote brug, maar enkel kleine bruggen in het district Chaparhar werden gebouwd, wanneer u hiernaar gevraagd werd (CGVS, p. 7). Gevraagd naar de grootste brug, stelt u dat er geen grote brug in Chaparhar is en vertelt u over een brug van 10 à 15 meter lang die zich buiten het district Chaparhar bevindt (CGVS, p. 7). Vervolgens ontkent u expliciet dat er in Chaparhar een dergelijk grote brug is (CGVS, p. 7). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat er in Kandi Bagh een brug met een lengte van 112 meter gebouwd werd. De bouw is in oktober 2010 begonnen en in juli 2011 was de brug voor 70 percent gebouwd. Verwacht werd toen dat de brug over vier maanden - met name in november 2011 - af zou zijn. Geconfronteerd met deze informatie, ontkent u dat er een grote brug van 100 meter lang in Chaparhar is (CGVS, p. 7). Aangezien u zelf verklaart dat uw dorp Landan deel uitmaakt van Kandi Bagh (CGVS, p. 3) en aangezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) inderdaad blijkt dat Landan en Kandi Bagh aan elkaar grenzen, kan verwacht worden dat u - indien u tot uw vertrek in 2012 in uw dorp heeft gewoond, zoals u beweert (CGVS, p. 3) - op de hoogte zou zijn van de bouw van deze brug. Gezien uit de informatie blijkt dat deze brug vele transportproblemen in de regio zou oplossen, is uw totale onwetendheid ter zake niet aannemelijk.

Daarenboven blijft u zeer vaag omtrent het tijdstip waarop u Afghanistan verlaten heeft en hoelang u van Afghanistan naar België onderweg bent geweest. Meer bepaald komt u niet verder dan te stellen dat u Afghanistan in "het heet seizoen" verlaten heeft en verklaart u misschien twee maanden onderweg te zijn geweest, maar u herinnert het zich niet goed (CGVS, p. 9). Aangezien het vertrek uit uw land van herkomst en de tocht naar België een zeer ingrijpende periode uit uw leven betreft, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u hieromtrent specifiekere kunt zijn. Bovendien blijkt uit uw verklaring

die u door de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen, dat u ongeveer drie maanden onderweg naar België bent geweest (verklaring DVZ, punt 36). Wat betreft uw verklaring als zou u mentale problemen hebben omwille van uw problemen in Afghanistan (CGVS, p. 5 & 9), dient te worden vastgesteld dat u hiervan geen enkel tastbaar begin van bewijs heeft. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van het CGVS dat u in staat was de vragen te begrijpen en ze te beantwoorden.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw recent verblijf in het district Chaparhar. Aangezien de door u verklaarde problemen zich in Chaparhar zouden hebben voorgedaan, houdt deze vaststelling omtrent uw herkomst in dat uw verklaarde problemen zich niet hebben voorgedaan.

Verdere bevestiging van deze vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt gevonden in onderstaande vaststellingen.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u weinig weet over G.(...) J.(...), de neef van uw vader en een talib, waarmee u problemen had. Meer bepaald weet u niet sinds wanneer hij zich bij de taliban heeft aangesloten, noch kunt u iets vertellen over de activiteiten van G.(...) J.(...) bij de taliban (CGVS, p. 11). Ook weet u niet wie zijn commandant bij de taliban is (CGVS, p. 11). Gezien alle door u verklaarde problemen voortvloeien uit uw discussie met G.(...) J.(...) omtrent de grond van uw vader en gezien G.(...) J.(...) familie van u is (CGVS, p. 10), mag van u verwacht worden dat u meer over hem zou weten.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u weinig kunt vertellen over de inhoud van de dreigbrief die u heeft ontvangen. U weet enkel dat de taliban u ervan beschuldigen spion te zijn en u weet niet of er in de brief vermeld werd wat u van de taliban diende te doen (CGVS, p. 8). Uw verklaring voor deze onwetendheid als zou u niet kunnen lezen en als zou u de brief aan malek S.(...) hebben getoond die u vervolgens over de inhoud zou hebben verteld (CGVS, p. 8), wordt niet weerhouden. Immers, in uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen, stelt u dat u wel degelijk een beetje kunt lezen en schrijven (vragenlijst CGVS, p. 2). Zelfs als zou u de dreigbrief hebben laten voorlezen omdat u niet alles ervan zou kunnen lezen, dan nog kan van u verwacht worden dat u beter op de hoogte was van de inhoud hiervan. Ook weet u niet in welke maand u de dreigbrief ontving (CGVS, p. 8). Bovendien dient er op gewezen te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken.

Daarenboven is het weinig plausibel te noemen dat G.(...) J.(...) zoveel moeite zou doen en hierbij zoveel problemen voor u zou veroorzaken opdat hij het land van uw vader zou kunnen bemachtigen om er vervolgens na uw vertrek uit Afghanistan niets mee te doen. U verklaart immers dat sinds uw vertrek niemand het land gebruikt (CGVS, p. 4).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw beweerde recente herkomst uit het district Chaparhar in de provincie Nangarhar, dient gesteld dat dit niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Immers haalt u onvoldoende feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Chaparhar te ontlopen. Los van de vaststelling dat u in de eerste plaats niet aannemelijk maakte daadwerkelijk tot recent in deze regio te hebben verbleven, waardoor het vermoeden ontstaat dat u reeds langere tijd elders in Afghanistan heeft verbleven, zijn er diverse vaststellingen dewelke er op wijzen dat u zich, samen met uw gezin, in de provinciehoofdstad Jalalabad kan vestigen. Immers, de door u neergelegde 8 kopieën van Afghaanse medische attesten van uzelf alsook de 11 kopieën van Afghaanse medische attesten van uw zoon, dewelke allen van recente datum zijn en waarvan u zelf verklaart dat deze afkomstig zijn van een ziekenhuis in de provinciehoofdstad Jalalabad (CGVS, p. 8), wijzen er op dat u wel degelijk recent in Afghanistan verbleef en deze stad duidelijk toegankelijk was voor u en uw gezin. Tevens blijkt u voldoende zelfstandig en initiatiefrijk om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en moet daarenboven worden opgemerkt dat u de asielinstanties geen correct zicht biedt over uw financiële situatie. Meer bepaald stelt u dat uw oom, om uw reis naar België van 12.000 dollar te betalen, twee melkkoeien met hun kalveren heeft verkocht voor tweemaal 200.000 Afghani (CGVS,

p. 9). Dit bedrag is totaal exuberant te noemen. Immers, uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat een koe in Afghanistan in oktober 2009 voor minder dan 30.000 Afghani werd verkocht (zie administratief dossier). Bijgevolg is uw verklaring als zouden uw koeien in 2012 voor 200.000 per stuk zijn verkocht, weinig plausibel. Ook moet worden vastgesteld dat een deel van de 12.000 dollar werd betaald met het cash geld dat jullie thuis hadden liggen, doch u weet niet om welk bedrag het ging (CGVS, p. 9). Bovendien stelt u dat uw moeder misschien wat juwelen heeft verkocht om uw reis te kunnen bekostigen, doch dit is een loutere veronderstelling van u (CGVS, p. 9). Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u het CGVS geen reëel zicht wil bieden op het werkelijke financiële netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen en doen vermoeden dat uw financiële situatie gunstiger is dan u doet uitschijnen. Uit het geheel der bovenstaande vaststellingen kan dan ook op goede gronden worden afgeleid dat u in staat moet zijn om zich in de provinciehoofdstad Jalalabad te vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. In verband met de door u neergelegde brief van het districtshuis en uw taskara moet worden verwezen naar de hoge mate van corruptie in Afghanistan waardoor Afghaanse documenten gemakkelijk kunnen gekocht worden (zie supra & administratief dossier). Dit impliceert dat dergelijke documenten enkel bewijskrachtig zijn indien ze een geloofwaardig en coherent asielrelaas ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Het Belgisch medisch attest dd. 29.01.2013 beschrijft verwondingen die u aan uw hoofd en linkerarm heeft. Doch het bevat geen informatie betreffende de oorzaak hiervan, noch over het tijdstip wanneer u deze verwondingen heeft opgelopen. Bijgevolg kan dit medisch attest de door u verklaarde problemen geenszins aantonen. De 8 kopieën van Afghaanse medische attesten van u kunnen evenmin uitsluitel geven over de precieze oorzaak of de concrete omstandigheden waarin de behandelde letsels opgelopen werden. Wat de twee foto's betreft waarvan u verklaart dat het dode lichaam van uw vrouw hierop te zien is (CGVS, p. 8), moet worden opgemerkt dat de overledene niet herkenbaar is, noch kan hierop gezien worden in welke omstandigheden deze persoon is overleden. Bijgevolg kunnen deze foto's de door u verklaarde problemen niet aantonen. Betreffende de 11 kopieën van Afghaanse medische attesten van uw zoon, dient te worden opgemerkt dat deze de gezondheidsproblemen van uw zoon betreffen die op zich niet worden betwist. Deze medische attesten bevestigen de door u aangehaalde problemen met de neef van uw vader en de taliban echter niet en kunnen de bovenstaande vaststellingen dan ook niet weerleggen. De enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling van Afghanistan heeft ontvangen. De door u neergelegde dreigbrief van de taliban werd reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn middelen betreurt verzoeker dat zijn recente verblijf in Landan in twijfel wordt getrokken omdat hij niet van het bestaan van een brug afgwist. Verzoeker bevestigt dat deze brug bestaat en stelt dat deze vraag hem overviel, dat hij niet onmiddellijk aan de brug dacht en er geen aandacht aan schonk. Daarnaast stelt verzoeker dat hij problemen met zijn geheugen heeft. Verder kon verzoeker weinig informatie geven over G. J. omdat er weinig contact was en stelt hij dat zijn capaciteiten om te lezen en te schrijven relatief zijn, waardoor hij de brief van de taliban niet zelf kon lezen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet coherent is, aangezien *in casu* niet wordt betwist dat hij recent in Afghanistan heeft verbleven en er medische verzorging heeft gekregen in een ziekenhuis in Jalalabad. Bovendien betwist verzoeker dat de veiligheidssituatie in Jalalabad in het algemeen aanvaardbaar zou zijn, hetgeen niet verdedigbaar is gelet op het aantal incidenten.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een aantal foto's, een brief van de afgevaardigde van het Upper House en een brief van het districtshuis.

Ter terechtzitting d.d. 22 november 2013 legt verzoeker een aanvullende nota neer met de originelen van de brief van het Upper House en het districtshuis.

Ter terechtzitting d.d. 6 december 2013 legt verzoeker een aanvullende nota neer met een psychologisch verslag.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst merkt de Raad op dat, hoewel verzoeker zijn afkomst uit het dorp Landan in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar aannemelijk maakt op basis van zijn verklaringen, er geen geloof kan worden gehecht aan de periode waarin verzoeker beweert Afghanistan te hebben verlaten. Verzoeker stelt immers tot aan zijn vertrek in 2012 altijd in zijn dorp te hebben gewoond (stuk 4, gehoorverslag, p. 3; stuk 10, verklaring, vraag 11). Verzoeker blijkt echter niet op de hoogte van de bouw van een brug van 112 meter lang in Kandi Bagh, hoewel uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de bouw hiervan begon in oktober 2010 en dat de brug in juli 2011 reeds voor zeventig procent gebouwd was, met de verwachting klaar te zijn in november 2011. Verzoeker ontkent expliciet dat er een grote brug in zijn district is en stelt dat de langste brug tien tot vijftien meter is (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Het is echter geenszins aannemelijk dat de bouw van deze brug verzoeker zou zijn ontgaan indien hij werkelijk tot 2012 in zijn dorp zou hebben gewoond, aangezien verzoeker expliciet verklaart dat zijn dorp Landan deel uitmaakt van Kandi Bagh (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift bevestigt dat de brug bestaat, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere post-factum verklaring is van verzoeker, die geenszins de bovenstaande vaststelling kan weerleggen. Bovendien weet verzoeker niet op welke dag, maand of jaar hij zijn land van oorsprong heeft verlaten en stelt hij slechts dat het in het heet seizoen was (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij uitgebreide informatie kon geven omtrent zijn regio, merkt de Raad op dat de afkomst van verzoeker niet wordt betwist. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker zijn geboortestreek pas in 2012 heeft verlaten. Verzoeker toont, waar hij in onderhavig verzoekschrift wijst op zijn profiel als ongeschoolde landbouwer, overigens niet aan dat zijn ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij ook omtrent andere data niet precies was omdat hij alle antwoorden in verband met data schat en zich niet bewust is van tijd en de kalender, stelt de Raad vast dat verzoeker er geenszins in slaagde zijn problemen en vertrek in te schatten en slechts stelde niet te weten op welke dag, maand of jaar hij vertrok (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Zelfs van een persoon die ongeschoold of analfabeet is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij problemen heeft met zijn geheugen door zijn psychische problemen, stelt de Raad vast dat het door verzoeker neergelegde psychologisch verslag niet blijkt dat verzoeker specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat deze problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen zijn geestestoestand en de vastgestelde incoherenties in zijn asielrelaas. In de mate dat wordt aangenomen dat verzoeker aan psychologische problemen lijdt, kan uit het attest dienaangaande niet worden afgeleid dat verzoekers verklaringen hierdoor gebrekkig zijn. Bijgevolg stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde periode dat hij zijn streek van herkomst verliet. Gezien de door hem aangehaalde problemen zich kort hiervoor afspelen, tast dit ook de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan. Voor zover verzoeker verwijst naar de medische attesten van die hij eerder neerlegde stelt de Raad vast dat deze enkel kunnen aantonen dat verzoeker en zijn zoon reeds in een ziekenhuis in Jalalabad verbleven, doch zij tonen geenszins hun recent verblijf in en vertrek vanuit Chaparhar aan.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker bijzonder onwetend is omtrent G. J., de persoon die hij vreest. Zo kan hij niets vertellen omtrent de activiteiten van G. J. bij de taliban, noch weet hij wie zijn commandant was (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Evenmin weet verzoeker wanneer G. J. zich bij de taliban aansloot (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er weinig contact was en dat G. J. pas na de dood van de vader van verzoeker prominent op de proppen kwam, maar dat hij daarvoor geen persoonlijk contact onderhield, stelt de Raad vast dat G. J. nochtans de neef van de vader van verzoeker is en dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij een goede relatie had met de familie (stuk 4, gehoorverslag, p. 10, 11). Bovendien blijkt verzoeker ook onwetend omtrent de inhoud van de dreigbrief aan zijn adres. Zo stelt hij slechts dat hij in de brief beschuldigd wordt van spionage, maar weet hij niet of in de brief vermeld staat wat hij moest doen volgens de taliban (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Nochtans verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken een beetje te kunnen lezen en schrijven (stuk 10, vragenlijst, p. 2). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet voldoende kan lezen en schrijven om een lange dreigbrief van de taliban te lezen en te begrijpen, stelt de Raad vast dat er tevens redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich uitgebreid

zou laten informeren bij de malik van het dorp, door wie hij de brief liet lezen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Tevens weet verzoeker niet in welke maand hij deze brief ontving (stuk 4, gehoorverslag, p. 8).

Ten slotte is het geenszins aannemelijk dat G. J. verzoeker zou bedreigen en aanvallen omwille van de gronden van zijn vader en de broer van verzoeker zou ontvoeren om vervolgens niets met deze gronden te doen nadat verzoeker het land verliet (stuk 4, gehoorverslag, p. 4 en 10). Verzoeker verklaart immers dat zijn familie de gronden nog steeds heeft en dat deze momenteel door niemand bewerkt of gebruikt worden (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Bovendien zou de grond van de vader van verzoeker dat door G. J. geclaimd werd, grenzen aan de gronden van G. J., hetgeen deze vaststelling enkel maar versterkt (stuk 4, gehoorverslag, p. 11).

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De verklaringen van het Upper House en de dorpsoudsten hebben overigens een gesolliciteerd en subjectief karakter en werden opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen. De foto's tonen slechts beelden van verzoeker en kunnen geenszins de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag weerleggen. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.7. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man en zijn familie beschikt over gronden waarmee het hele gezin kon worden onderhouden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4). Overigens regelde verzoekers oom zijn vlucht en betaalde deze de smokkelaar 12 000 dollar (stuk 10, verklaring, vraag 35).

Gelet op de financiële draagkracht van verzoekers familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker ook financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Jalalabad. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013),

die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar al enkele jaren aan het verslechteren is. Het veiligheidsparadigma in Jalalabad lijkt echter sterk op dat van andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar). Criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag en het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als kenmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijke pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te geraken, is erg klein. De veiligheid in de stad Jalalabad is er bovendien significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, maar het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. Ook Jalalabad ziet op 15 april 2012 een onderdeel van de georkestreerde aanval op verschillende plaatsen in Centraal- en Oost-Afghanistan. In Jalalabad wordt de (militaire) luchthaven en de PRT aangevallen in een complexe aanval. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers.

Verzoeker brengt geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 19 november 2013, die een update van de situatie in Jalalabad inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voornamelijk complexe aanslagen zijn, gericht tegen zogenaamde 'hoge profielen'. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde hieromtrent geen opmerkingen en brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF